

Arrest

**nr. 57 369 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE MULDER, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 29 april 2010 door de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Laarne in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 11 juni 2010.

1.2. Op 7 juli 2010 legden verzoeker en mevrouw (R. M. J. A.), van Belgische nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Op 7 juli 2010 diende verzoeker tevens een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 29 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 7 december 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 07.07.2010 door (H., B.) (...) en van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt het bewijs aan voor de relatie door smsjes waarvan de oudste datum 17.04.2010 is: de recente datum van deze documenten toont niet aan dat betrokkenen elkaar reeds minstens één jaar kennen. Betrokkene legt verder verklaringen op eer door derden voor. Deze kunnen niet aanvaard worden als bewijs aangezien de waarachtigheid van deze verklaringen niet kan nagegaan worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“Er is in casu niet voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Er dient immers uitdrukkelijk te worden gemotiveerd.

Er wordt melding gemaakt van artikel 11 van het KB van 05.07.2010 doch op die datum zijn er 8 verschillende KB's uitgevaardigd geweest. De juridische grondslag/bron wordt bijgevolg onvoldoende gepreciseerd.

De juiste en draagkrachtige juridische en feitelijke redenen van de beslissing moeten worden vermeld.

Een vage en onnauwkeurige motivering van niet aanvaard worden.

Hieruit vloeit derhalve voort dat het niet voldoende motiveren de illegaliteit oplevert van de bestuurs-handeling wegens de schending van een substantieel vormvoorschrift.”

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt op welke gronden het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en dat wordt aangegeven dat deze beslissing is genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Hij stelt dat verzoeker dan ook met kennis van zaken kon oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing en dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd in rechte en in feite.

2.3. In de repliekmemorie herneemt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift.

2.4. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Wat de motivering in rechte van de bestreden beslissing betreft voert verzoeker aan dat de juridische grondslag onvoldoende gepreciseerd wordt nu slechts wordt verwezen naar een artikel van het “KB van 05.07.2010” terwijl er op voormelde datum acht verschillende koninklijke besluiten werden uitgevaardigd. De Raad merkt op dat 5 juli 2010 slechts één koninklijk besluit werd uitgevaardigd dat betrekking heeft op de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen, de Duitse vertaling van dit koninklijk besluit buiten beschouwing gelaten. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden in zijn betoog dat de verwijzing in de bestreden beslissing onvoldoende duidelijk was om hem toe te laten de juridische grondslag waarnaar door verweerder werd verwezen te kennen. Er wordt in de bestreden beslissing verder gesteld dat verzoeker een verblijfsrecht wordt geweigerd omdat hij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar te hebben met zijn partner. Tevens wordt toegelicht op welke gronden tot deze conclusie gekomen wordt. De Raad stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke gronden aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Verzoeker was derhalve in de mogelijkheid om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden, zodat dient besloten te worden dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht werd voldaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de substantiële vormvereiste die erin bestaat dat een beslissing uitdrukkelijk moet gemotiveerd zijn wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK